

תתפס

אסרו לומר במשחה היין רק שירות ותשבחות להקדוש כרוך הוא שרי.
וגרמתי לי רדוקא מה שאינו סתיקון החסילה כנתן ארון עולם יגדל צור ססלו

יוסף אומץ

אכלנו וכיוצא אבל קרש וקרושה השכיבנו בשמתיו היו איסור גמור מפני הזכרת השם לכסלה גם נראה כמתלוצץ וראיתי כמה פעמים מרבנן קשישי שנערו בתסומרים כגיל וכל שכן ההסומרים שירי נכרים שירי ניאוף רעונם גדול מנשוא מלבר החיוב דוכר לחורבן.

תתץ

וכל שכן כלי זמר ראסור לשמעם כמשתה ולדעת הכית יוסף אסורים אפילו בלא משתה לכן מה מאור נחשב בעיני לאיסור גדול מה שהעשירים שוכרין לבנותיהם יודע נגן ללטרם כלי שיר כי אין זה אלא להתענג ולהתיהר במ עיל.

תתצא

שלא למלא פיו שחוק סחמח תחורבן, ונראה רלישנא רמילוי היינו בהרסח קול. וסוב לענש עצמו בקנס על זה ער שיהיה לו ההרגל סבע שני. ומלבר אבילות תחורבן ררש מהררי סגיל שהענין הלאכין הוא בכלל איסור ליצנות שאין סקבלין פני שכינה.

תתצב

אכתוב סעות העולם לעשות כבנין זכר לחורבן שרובא ראינשי אינם עושים שום זכרון רק מה שכתבו כן בצבע שחור וקצח מתרין בעיניהם נהנין לעשות צבע שחור כמלא רוחב ספח או ספחים, ועיקר החיוב הוא להניח מקום פנוי כשיעור אמה על אמה כלי צבע כלל דהאי צבע שחור רנילים לעשות גם כן לני ואין בו משום זכר לחורבן כלל. והמקום ההוא ראוי להיות נגד הפתח וכן הוא בכית הכנסת הישן פה סכוץ נגד הפתח סמס וזוא למעלה ספחה שיוצא סבית הכנסת של הנשים לבית הכנסת האנשים להביא ררך שם הולך למילה שיש שם אמה על אמה ויותר חוסת אבנים שאינה סוחה בסיד כלל על נבת.

תתצג

אחר שעברו תשיעי ועשירי יסיה הארס רעתו מן תחורבן ויוכור לנחמה, ומפני כן כתב מהרש"ל בתשובותיו שאפילו אותם הנהרין סבשר ויין מיי בתמו לא יאות עכדי אם נזחרין גם כן אחר עשירי וכתב שם שאפילו תחרה אין צריך לנתנים כן משום דהיו סנהג בסעות. ואני הקסן אביא עור ראה סבוררת לרכי תנאן תגיל אף כי אין צריכין חיווק והוא מה שכתב הכל כו וזה לשונו מנהג קרום שתנשים רוחצות ראשן סהמנחה ולמעלה כתשעה סאב וקנים תראשונים הנהינו זה לסובה ממה שאמרו בתנהג כי המשיח נולד בתשעה סאב וכמו שעשינו זכר לחורבן ולאבילות כן צריך לעשות לנואל ולמנחם כרי שלא יתיאשו מן תנאולה, ער סאן. סוה סוכח שהאבילות אחר